

mariana dax
... a iné **odtiene**
ŽENY

MARENČIN PT

mariana dax

▼ a iné **odtiene**

ŽENY

MARENČIN PT

Venujem všetkým manželom...

© Mariana Dax, 2016

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2016

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover & Layout © Marenčin Media

Jazyková úprava Sylvia Sachs

594. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-833-0 (brož.)

ISBN 978-80-8114-835-4 (ePub)

ISBN 978-80-8114-834-7 (PDF)

Prvá časť

Aj ružová má svoje odtiene

1. Bicykel naružovo

Beatrix Bálfy by si nikdy nepomyslela, že svoju osudovú lásku stretne na bicykli.

Na svojom sivom velocipéde, ktorý si krátko predtým dala prestriekať naružovo. Na svetloružovo.

A prečo si zvolila práve taký odtieň?

Lebo aj ružová má svoje odtiene. Ako sivá.

A sivej už mala dosť!

V tom období sa jej totiž videlo všetko príšerne šedé a ponuré, až depresívne. Rozišla sa s Lukášom a zrazu sa celý jej svet sfarbil dosiva.

Bola to síce iba taká študentská láska, ale ten rozchod ju bolel, akoby to bola láska na celý život. V osemnástich to tak vnímame asi všetky.

Každý citový poryv opačným smerom, než by sme si želali, sa nám javí ako živelná katastrofa. Zastihne nás náhle, nečakane, a prefacká zo všetkých strán. Pritom, keď sa na to pozrieme s odstupom času, pochopíme, že to bola len taká menšia turbulencia. Letná búrka, ktorá čoskoro prehrmí.

Avšak vtedy, keď to práve prežívame, máme chuť nebyť, prípadne byť, ale s inou orientáciou.

Aj Beatrix to napadlo, či by nebolo lepšie byť lesbičkou, ktorú pohľad na chalana necháva

chladnou, ďalej túto alternatívu však nerozvíjala. Považovala sa za normálnu. Za celkom obyčajnú babu, túžiacu po veľkej láske so všetkým, čo k tomu patrí. Romantické schôdzky, intímne prostredie... a, samozrejme, aj darčeky.

Od Lukáša darčeky nedostávala, ale vtedy, keď bola zamilovaná, to až tak nevnímala, veď bol len obyčajný študent, rovnako ako ona.

Keď nad tým teraz premýšľa, vlastne by mala byť rada, že to dopadlo tak, ako to dopadlo...

Ale vtedy, keď sa jej zrútil svet a život nemal cenu, keď všetky odtiene bytia vnímala ako šedé, tak vtedy pociťovala nefalšované zúfalstvo.

Ešte dlho mala ten čierny deň pred očami.

Nechtiac.

Nechcela na to myslieť, ale spomienky sa vynárali automaticky, samovoľne. Napríklad umývala riad a zrazu, ani nevedela ako, si v mysli prehrávala všetko, čo sa v ten deň odohralo.

V deň jej osemnástin!

Jej narodeninové ráno, keď by mala byť oficiálne aj právne dospelá, začalo celkom príjemne. Sníval sa jej pekný sník s Lukášom, slniečko sa predieralo cez žalúzie a ocko pripravil raňajky. Málokedy sa snažil suplovať mamu, ale v ten deň sa prekonal – upratol kuchyňu, uvaril ovocný čajík a dokonca sa mu podarilo urobiť aj výborný a nepripálený hemendex. Potom jej dal pusu a do ruky strčil stovku (sto korún, čo je dnes cca tri eurá a tridsať centov!), nech si kúpi, čo jej urobí radosť.

Haha! zasmiala sa, ale len v duchu.

Radost by jej urobili zlaté náušnice. Mohli by byť aj o niečo menšie ako tie, čo má jej spolužiačka Anka. Také obyčajné meno má a takých bohatých rodičov! Meno Beatrix znie vznešene, ale čo z toho, keď má len otca, ktorý aj to málo, čo zarobí na stavbe, prepije potom v krčme.

Matka sa už ani neozýva, asi je jej dobre, lepšie. Asi sa v nej ozvali tie grófske korene, gény... Ved' aj pred svadbou trvala na tom, že budúci manžel prijme jej meno a ich deti sa budú volať Bálfy.

A tak bola Beatrix Bálfy terčom posmechu. Kvôli menu, kvôli akejsi vrodenej aristokracii, ktorú ani jej spolužiačky, ani učiteľky nechápali a nazývali ju lenivosťou.

Beatrix svojej matke niekedy aj závidela. Že si robí, čo sa jej zachce. Zle sa vydala, ale to neznamená, že musí trpieť pri mužovi, ktorý ju sklamal, až kým ich smrť nerozdelí.

Dobre, ale načo mala s ním ešte aj druhé dieťa? Jej mladšiu sestru Dorotu? Tá trpela azda najviac. Keď matka odišla, práve išla do prvej triedy a namiesto matky ju do školy zaviedla staršia sestra, lebo otec bol zas opitý.

Beatrix sa na to obdobie snažila zabudnúť a dospela akosi rýchlejšie než jej spolužiačky. Voči svojej mladšej sestre mala istú zodpovednosť, ale nijak ju nepreháňala. Načo mali otca?!

A Dora bola ako z divých vajec.

Ale aj ona bola v ten deň celkom milá. Zabla-

hoželala svojej staršej sestre s kyticzkou tulipánov, ktoré stihla natrhať pred domom a ktoré si tam pestovala dôchodkyňa Blašková. Ale Beatrix to potešilo, zväčša sa s Dorou hádala, lebo šibnutá pubertiačka sa nevedela zmestiť do kože a silou mocou chcela byť s Beatrix rovnocenná.

Pritom ešte nemala ani trinásť!

2. Koniec veľkej lásky

Lukáš prišiel až na obed a prvýkrát jej doniesol kvety. Bola z toho celá dojatá a strašne zamilovaná. Aj pri slávnostnom obede, ktorý uvarila s pomocou Doroty (ak sa pomocou dá nazvať šúpanie zemiakov na šalát), bol Lukáš samý úsmev, ochota, sladké rečičky. Ale len čo otec odišiel do krčmy a Dora vybehla za kamoškou na piate poschodie, Lukáš začal byť akýsi divný. Najskôr bol síce nežný, hneď nato však nedočkavý, vzrušený až dotieravý, a napokon naliehavý až násilný. Už mu nestačilo bozkávanie, jemné dotyky a odhalené prsia. Trasúcimi sa rukami jej chcel stiahnuť aj nohavičky, ale tu ho už Beatrix zabrzdila.

„Lukáško, čo to robíš?! Ja nechcem, ešte nieee...“

„A kedy, zlatko, kedy konečne?! Si predsa už plnoletá, čiže dospelá, tak aký máš ešte problém?“ dychčal jej do tváre, celý červený a spotený.

Beatrix ho nespoznávala. Takýto Lukáš, nadržaný a bezcitný Lukáš, sa jej vôbec nepozdával. Vždy bol predsa taký milý, láskavý, tolerantný, trpezlivý, chápaný jej predmenštruačné syndrómy, výkyvy... A zrazu, len preto, že konečne dovŕšila osemnásť, tak len preto sa správa ako zviera pustené z reťaze?!

Čo ho k tomu oprávňuje?

Pozerala sa na neho ako vyplašená srnka, ktorú naháňajú poľovníci. Aby ju zabili a potom skonsumovali, nemysliac na to, že aj ona má svoje právo na život, na svoje miestočko v tomto komplikovanom vesmíre, v panenskej prírode.

Potom sklopila oči, lebo sa hanbila priznať pravý dôvod svojho odmietania, a ticho zašepkala:

„Ja? Ja nemám žiadny problém! Skrátka som si naše prvé milovanie predstavovala inak...“

Niežeby po Lukášovi netúžila, isteže ho chcela cítiť všade... Ale nie práve teraz, za takýchto okolností, v detskej izbičke, keď mohli dnu vojsť kedykoľvek otec či sestra, ktorá by sa iste začala rehoť. A otec? Ten by asi vlepil jednu facku najprv Lukášovi a potom aj jej. Nie, takto to rozhodne nechcela! Ona mala iné predstavy, ona bola odchovaná na romantických príbehoch pre tínedžerky.

Predstavovala si, že o svoje panenstvo príde niekde na dovolenke, na bielej pieskovej pláži pri šume mora a západe slnka. Lukáš najprv porozkladá okolo nej sviečky do tvaru srdca, potom ich zapáli na znak toho, že rovnaký plameň horí aj v jeho srdci. Potom z košíka vyberie minimálne za dve hrste červených lupeňov z ruží, ktorými ju obsype ako princeznú. Otvorí šampanské, štupeľ radostne vyletí až kamsi do neba, ako vták vypustený z klietky, a oni si pripijú na svoju nehynúcu lásku.

Potom si sadnú do teplého piesku, on jej bude šepkať slová lásky a ona ich bude dychtivo počúvať, lebo lásky nikdy nie je dosť. Lukáš bude zasýpať jej tvár bozkami, ískať jej hebké vlasy, hladkať jej roztúžené telo a popri tom všetkom vykresľovať ich spoločnú ružovú budúcnosť...

A potom by mal vytiahnuť z vrecka zlatý prsteň a požiadať ju o ruku.

Áno, tak by to malo byť!

* * *

Ale Lukáš si príde len tak, s obyčajnou kyticou, a myslí si, že to stačí na to, aby konečne rozťahla nohy.

Tak to teda nie, lásočka!

Lukáš v ten deň naštvane odišiel.

Neukojený a nespokojný.

Buchol dvermi, až sa zatriasli v pántoch.

Beatrix sa naňho dívala spoza záclony a po líkach jej tiekli slzy veľké ako lentilky.

Možno predsa len mala tie nohy rozťahnuť, i keď by to nebolo tak, ako chcela ona. So všetkým, čo k tomu patrí!

Tušila, že toto je koniec.

Koniec jeho veľkej lásky, o ktorej ju tak často presviedčal.

Slovami...

Len slovami, uvedomila si zrazu.

A aby ho predbehla, so zbytočnou hrdosťou mu oznámila, že je medzi nimi koniec.

Čakala, že ju bude prehovárať, vysvetľovať, že bude smutný, že bude možno aj plakať, ale jemu sa očividne ulavilo, že jej to nemusel povedať on. Lebo chodiť s niekým dva roky a nemať sex, to by nebavilo ani študenta teológie.

3. Ak už vás má niekto zraziť, nech sa to oplati!

Beatrix si nejaký čas poplakala a potom svoj sivý bicykel dala prestriekať ružovo. Videla v tom symboliku, v tej ružovej farbe, ktorá mala predstavovať radosť, šťastie, pozitívne myslenie. Lebo z ružového bicykla musí byť svet predsa veselší. To si navrávala a celkom sa jej to darilo.

Chodila na ňom všade. Na kúpalisko, na nákup, do mesta aj do lesa a, samozrejme, aj do práce. Do nákupného centra, kde nastúpila po maturite ako asistentka predaja, čiže obyčajná predavačka. Predávala kabelky, čo bola vcelku nenáročná práca. Vyhovovalo jej, že pri nej nemusí namáhať svoj mozog viac, ako je nutné, lebo tam platilo iba to, čo povedala šéfka, a to bolo teda niekedy dosť náročné.

Uznajte, ako sa dá stotožniť so zmýšľaním starej dievky, keď máte osemnásť? Ona mala okolo štyridsať a podobala sa na Mirandu z filmu Diabol nosí Pradu. Presne tak vyzerala. Ako diabol v elegantnej sukni.

* * *

V ten deň, keď Beatrix stretla svoju osudová

lásku, sa so šéfkou opäť pohádala. Opäť kvôli nejakej malichernosti. Naštvaná nasadla na svoj bicykel, v tej chvíli jej jeho ružovo-optimistická farba nič nevtravala, a uháňala ako odušu domov. Celou cestou chrlila na Mirandu nadávky, aby sa jej uľavilo, a ani sa nenazdala, už sa blížila k paneláku, kde bývala. Odbočila do slepej uličky, ako vždy v protismere, veď ona nie je auto, pre ňu a jej bicykel značky neplatia. Ona ide vždy opatrne, popri okraji cesty, a prípadné auto má dosť miesta ju obísť.

Ale v ten deň na bezpečnosť premávky veru ani len nepomyslela. Trielila si to veľkoryso rovno stredom. Veď čo, tichá ulička, stretnúť auto je taká istá pravdepodobnosť, ako stretnúť slona z cirkusu či medveďa z lesa, ktorému zachutili kontajnery.

No čo čert nechcel, vtom zbadala pred sebou auto, veľké čierne auto, ktoré takmer v tom istom momente prudko zastalo. Počula zúfalý škripot brzd, potom vystrašený brechot psa a napokon zúrivy príval nadávok na jej adresu od muža, ktorý vystúpil z auta.

Vtedy ešte nevedela, že to bude jej osudová láska.

Netušila, aké šťastie ju postretlo!

Ako by aj mohla, keď sa ten muž na ňu mračil presne ako obloha nad ich hlavami. Ťažké tmavosivé mračná hrozili búrkou, ale ona vnímala len jeho. Sedela na zemi a on nad ňou stál ako Pánboh.

Beatrix vstala zo zeme, v podstate jej nič nebolo, iba si trocha udrela koleno a ľavé zápästie. Ani nepočkala, kým jej ten muž, čo ju takmer zrazil, podá pomocnú ruku. Dívala sa mu vyľakane do tváre a popri strachu si uvedomila, že by nevyzeral zle, keby na ňu tak hnusne nekričal. Keby nemal od zlosti skrivenú tvár, bol by celkom pekný.

„Toto je jednosmerka, ty krava ružová!!! Keď nevieš jazdiť, tak sed' doma na riti, slepica! Mohol som ťa zraziť, ty...“

On jej nadával a ona si všímala, čo má oblečené. Že ten sivý pulóver mu ohromne pristane k jeho sivomodrým očiam.

On na ňu vrieskal, častoval ju nadávkami, a jej po rozume behali takéto myšlienky – celkom od veci. Asi bola v šoku. Jej ružový bicykel bol takmer celý pod jeho autom, ale ona bola živá a asi aj zdravá, i keď ten chlap o jej duševnom zdraví musel v tej chvíli vážne pochybovať.

Po tom, ako na ňu vychrlil všetky nadávky, na ktoré si spomenul, sa trocha upokojil a začal si zo všetkých strán ustarane obzerať predok svojho luxusného nalešteného tanku. Či nie je niekde škrabanec. Dokonca si kvôli tomu nasadil aj dioptrické okuliare so sivomodrým metalickým rámom. On pokyvoval hlavou a ona si pomyslela, že mu tie brýle neuveriteľne svedčia. Že v nich vyzerá ako inžinier alebo spisovateľ.

Potom zdvihol zo zeme jej ružový velocipéd, ani sa naň nepozrel a podal jej ho.

„Zdá sa, že váš bicykel je v poriadku, len je trocha oškretý,“ povedal a ona len meravo stála.

„Zdá sa,“ zopakovala po chvíli a chytila svoj ružový velocipéd, ten velocipéd, ktorý jej mal priniesť šťastie, za pokrivené riadidlá. Zdá sa, že priniesol... takmer nešťastie! pomyslela si a vážne začala o pozitívnych účinkoch ružovej pochybovať.

„Slečna, ste v poriadku?“ opýtal sa jej. Konečne si všimol, že je trocha mimo. Premeral si ju od hlavy až po ružové tenisky. Beatrix sa zazdalo, že si aj nenápadne zahvízdal, ale potvrdiť to nemôže. Možno sa jej to naozaj iba zazdalo, veď bola asi v šoku.

„A... Áno... Asi áno,“ habkala v rozpakoch. Nič podobné sa jej ešte nestalo.

„Nebolí vás niečo?“ chytil ju za ľavé rameno, akoby sa chcel uistiť, že nie je zlomené.

„Nie, teraz ma nebolí nič... Ja neviem, možno neskôr...“

Muž vytiahol z vnútorného vrečka tmavošedého saka vizitku a podal ju vystrašenej dievčine. Ona sa však na vizitku ani nepozrela. Jej pohľad pútal muž, ktorý ju takmer zrazil a ktorý bol kompletne oblečený v odtieňoch sivej. Kravatu nemal. Vrchné gombíky svetlosivej pásikavej košele mal rozopnuté.

„Keby niečo... zavolajte najprv mne! Odveziem

vás k lekárovi, kamkoľvek!“ povedal nástojčivo. „Mám všade známych.“

„Dobre... Dobre!“ prikyvovala ako handrová bábka.

Muž sa konečne pousmial, lepšie povedané zdvihol kútiky úst, a nasadol do auta. Zakýval jej, asi ako herec svojej obdivovateľke, a už ho nebolo.

Beatrix sa dívala za autom ešte dlho potom, ako jej zmizlo dohľadu, ešte stále jej naplno nedochádzalo, čo sa vlastne stalo, respektíve, že by z toho mohla niečo vytĺcť.

Vizitku si strčila do vrecka a pomaly začala pred sebou tlačiť bicykel. Ani jej nenapadlo naň vysadnúť. Možno by ju aj odviezol, veď nebol až taký dochrámaný, ale ona mala z jazdy na svojom ružovom bicykli odrazu strach.

Na vizitku sa pozrela až doma. Až na druhý deň pri raňajkách si spomenula, že jej niečo strčil do ruky. Fakt musela byť v šoku, keď sa na ňu nepozrela hneď. Aj Dorota sa jej pýtala, či nie je chorá, keď nič nevraví...

Zvyčajne som zvedavá ako stará Blašková z prízemia a teraz zabudnem na takú dôležitú vec?! krútila hlavou sama nad sebou. Pritom – ten muž v sivom sa jej dokonca páčil! To si pamätala veľmi dobre. Aj to, že iste patrí do iných spoločenských kruhov ako ona. Do takých, na ktoré sa môže len dívať.

V televíznej Smotánke.

Pozrela sa teda, teraz už nedočkavo, na tú vizitku, a keby nesedela, tak sa jej podlomila kolená.

MUDr. Arpád Šedivý, plastický chirurg? Fialkové údolie? čítala neveriaco. Doktor! A býva v jednej z najlukratívnejších bratislavských štvrtí...

Ja si teda viem vybrať, kto ma zrazí! povedala sama sebe nahlas a jej mladšia sestra spozornela.

„Čo vravíš? Teba niekto zrazil?!“

„Ale nieee! Len som jednému doktorovi takmer vbehla pod auto,“ zasmiala sa Beatrix. Už sa jej to nevidelo ako nešťastie. Tá ružová predsa len prináša šťastie, i keď to sprvoti tak nevyzerá!